

lande, som var forenet under den danske konges scepter. Desuden forpligtede staterne, der anerkendte princippet om det danske monarkis integritet, sig til at tage de yderligere opfordringer under overvejelse, som kongen af Danmark måtte finde for godt at lade udgå til dem, dersom der skulle blive overhængende fare for, at det successionsberettigede afkom af det nævnte ægteskab skulle uddø.

Det må dog bemærkes, at den russiske delegerede gentog de forbehold, som var taget i Warszawaprotokollen (jfr. ovf.).

Den 30. december s. å. forpligtede hertugen af Augustenborg sig mod en betydelig affindelsessum til ikke at træde op imod den ordning, som var truffet eller i fremtiden måtte blive truffet med hensyn til monarkiets organisation. Forpligtelsen omfattede også hans familie, men blev senere anfægtet af hans søn som ikke forbindende for ham. De preussiske kronjurister underkendte imidlertid hans standpunkt. Endelig afstod kejseren af Rusland 1864 sine rettigheder til den storhertugelige oldenburgske linie.

Tronfølgeoven af 31. juli 1853, som det med store indrepolitisk vanskeligheder lykkedes at få vedtaget, indeholdt en lovfæstelse af den ved Londontraktaten muliggjorte tronfølge, men indeholdt i artikel 3 en bestemmelse, som gik ud over traktaten, idet loven fastslog, at den regerende konge i tilfælde af, at der opstod overhængende fare for, at den nye kongeslægt skulle uddø, skulle være forpligtet til at drage omsorg for tronfølgens videre ordning på den bevarelsen af monarkiets selvstændighed og integritet samt kronens rettigheder bedst sikrende måde og for i overensstemmelse med Londontraktaten at tilvejebringe europæisk anerkendelse af en sådan ordning.

Wienerfreden af 30. oktober 1864 medførte, at det danske monarki mistede de bestanddele, hvis særlige successionsregler havde nødvendiggjort alle de forudgående omfattende forholdsregler, der sigtede til at tilvejebringe nye fælles tronfølgeregler. For lovens gyldighed var dette naturligvis uden enhver betydning, for så vidt angik det tilbageværende danske statsterritorium.

Hvad angår genforeningen af de sønderjyske landsdele med Danmark 1920, skal kun bemærkes, at denne skete på grundlag af en folkeafstemning i de pågældende områder, og at Tyskland i medfør af Versaillestraktaten var forpligtet til at afstå de områder, der ønskede en sådan genforening, til de allierede hovedmagter, der derefter overdrog dem til Danmark. Det må betragtes som utvivlsomt, at eventuelle arverettigheder, der i sin tid måtte være krænkede ved indlemmelsen af landsdele i Preussen, herefter er gået definitivt tabt.

B. Sverige.

Den svenske successionsordning har en temmelig kompliceret forhistorie. 1604 fik Karl IX, efter at han i kamp med sin brodersøn Sigismund havde opnået magten i Sverige, fastslået, at hans egne kvindelige descendenter under visse betingelser kunne arve tronen. Bestemmelsen herom blev stadfæstet 1627, og i henhold hertil succederede dronning Christina sin fader Gustav II Adolf i 1632. 1654 abdicerede hun til fordel for fætterten Karl X Gustaf, der på spindesiden nedstammede fra det svenske kongehus; men kun dennes mandlige descendens anerkendtes som successionsberettiget. Imidlertid fik hans søn Karl X, som opnåede enevældig magt i Sverige, 1672 påny udvidet arveretten til kvindelige linier; men dette fik ikke varig betydning. Da Ulrikka Eleonora besteg tronen 1721, måtte hun anerkende, at dette skete i henhold til rigsrådets valg, og successionsretten indskrænkedes påny til mandslinien. Da hun ikke efterlod sig afkom, og det derefter blev nødvendigt at